

[Niels Westerby.]

præstere de fornødne investeringer for at kunne bringe driftsudgifterne ned. Men altså, ligefrem hævde, at det er sparebestræbelser i forhold til denne finanslov, kan det ærede medlem hr. Thestrup i hvert fald ikke.

Så jeg vil gerne sige, at jeg er meget bedrøvet, for jeg havde håbet, at der virkelig ville komme en strøm af velegnede og velgennemtænkte spareforslag fra det konservative folkeparti. Mine forventninger var spændt meget højt, efter at jeg havde lyttet til taler og læst artikler i den konservative dagspresse, og jeg må sige, at når jeg har hørt det indlæg om besparelser, der er kommet i dag fra konservativ side, går jeg ned af talerstolen som en dybt skuffet mand, ja, måske oven i købet en lille smule nedbøjet. Så må jo liberalt centrum og andre prøve at give kød og blod til det, som det ærede medlem kun har kunnet tale om, men ikke gøre noget ved.

Aksel Larsen: Finansministeren gav mit parti en meget alvorlig irettesættelse, eller måske skal det opfattes som et meget velment råd, og jeg er villig til at opfatte det som et sådant. Han erkendte, at socialistisk folkeparti ikke hører til de skattenægterpartier, der ikke vil bevilge regeringen penge og ikke vil være med til at skaffe det offentlige, staten og kommunerne, de fornødne indtægter, idet han tilføjede, som rigtigt er, at vi vil ganske vist i mange tilfælde gerne skaffe dem på en anden måde end den, regeringen foreslår. Men han erkender altså, at viljen er god nok.

Så beklager ministeren sig over, at han på offentlige møder har mødt SF-talere — jeg ved ikke, hvorfra han vidste, det var SF-talere, måske har de sagt, de var SF-talere, måske har det været arbejdere fra Helsingør skibsværft eller fra B & W, og de går jo ikke ligefrem med partimæssig etikette på frakkeopslaget — men ministeren mener altså, det var SF-talere, der på møder ude i landet, og han nævnte skibsværfterne, har angrebet regeringen hårdt for dens skattepolitik, de buketter, den kommer med o. s. v. o. s. v. Og så siger han, at det harmonerer jo ikke så godt med partiets officielle standpunkt, og

nu må vi se at finde vores ben og se at finde ud af, om vi vil det ene eller det andet.

Jeg kan ikke forstå, at ministeren synes, der er noget galt i dette, og jeg kan ikke forstå, at han mener sig berettiget til at give os sådan en omgang som den, vi fik. Forholdet er det, at ikke blot har regeringens skattebuketter gennemgående en dårlig, ofte en utiltalende sammensætning, men samtidig har denne regering i en række år ført en politik fra situation til situation, hvor den hver gang er kommet og har sagt: når vi gennemfører denne skattebuket, når vi gennemfører denne oms, når vi gennemfører denne bundne opsparring, så er dette lands økonomi bragt i orden for tid og evighed. Ja, det sidste udtryk har man ikke ligefrem brugt, men man har talt i agitationen og i tinget på en sådan måde, at det måtte give det indtryk, at hermed fik man hold på tingene. Egentlig er det vel kun én gang, en finansminister har ovovet at sige direkte, at nu gav han garantier, og det var, da finansministeren kom med sin seneste skattebuket, som han ved forhandlinger med venstre halverede; da sagde han, at hvis han kunne få den skattebuket, garanterede han, at der ikke kom flere skatteforslag fra regeringen på denne side den 1. april 1967.

Men i hvert fald, hver gang der har været en situation, hvor der var vanskeligheder med valutaen, hvor man skønnede, at kedlen var ved at blive overophedet, eller hvor staten manglede penge, så er regeringen kommet med sine økonomiske og skattepolitiske foranstaltninger og har sagt: dette redder situationen, dette ordner det. Og så har det jo hver gang vist sig, at det ordnede det ikke, eller at det ordnede det kun for en kort tid, og så måtte man rykke ud med ambulancen igen. Det er dette, der gør det berettiget at kritisere regeringen og kritisere folketingets flertal, fordi man har en så perspektivløs økonomisk politik og skattepolitik.

Jeg vil tilføje, at det er rigtigt, at da regeringen kom med sin seneste skattebuket, der i det væsentlige indeholdt forhøjelser af forbrugsskatter, men også indeholdt f. eks. en forhøjelse af aktieselskabsskatten til 165 mill. kr., da sagde vi, at vi kunne godt se, regeringen havde brug for pengene, vi anså det for rimeligt både af